— «Ἔχω πολὺ καλὴν γνώμην γιὰ τὸ «Μπουκέτο». Εἶνε ἕνα ἄρτιον Ἑλληνικὸν περιοδικὸν καὶ ὑποθέτω ὅτι τοῦτο θ' ἀναγνωρίζεται ἀπὸ τὸ κοινόν».

Παῦλος Νιρβάνας

***

— «Τὸ παρηκολούθησα πάντοτε μετ' ἐπιμελείας. Μοῦ εἶνε ἀπὸ τὰ περισσότερον συμπαθῆ περιοδικά, ποὺ ἐκδίδονται».

Γεώργιος Πὼπ

***

— «Εἶνε ἕνα πολὺ καλὸν περιοδικὸν καὶ ἔχω τὴν καλυτέραν γνώμην δι' αὐτό. Μὲ μεγάλη εὐχαρίστησί μου διάβασα τὶς σελίδες του. Πᾶσα πρόοδος τοῦ περιοδικοῦ τύπου ὀφείλεται στὸ «Μπουκέτο».

Τίμος Μωραϊτίνης

***

— «Εἶνε λαμπρὸν περιοδικὸν τὸ ὁποῖον ἐσημείωσε μεγάλην πρόοδον ἐντὸς τῆς πενταετίας κατὰ τὴν ὁποίαν ἐκδίδεται. Καὶ διὰ τὸν λόγον αὐτὸν εἶνε ἄξιον πάσης ὑποστηρίξεως».

Γ. Βλάχος, Διευθυντὴς τῆς «Καθημερινῆς»

***

— «Καλόν, πολὺ καλὸν περιοδικόν. Διαβάζονται μὲ εὐχαρίστησι ἡ σελίδες του».

Κωστῆς Παλαμᾶς

***

— Εἶνε τό μόνο περιοδικὸ ἀπ' ὅσα ἐκδίδονται ποὺ διαβάζω—χρόνια τώρα - ἀπὸ τὴν πρώτη του ὡς τὴν τελευταία σελίδα. Μοῦ θυμίζει τὴν «Ἑστία» ποὺ ἐδιάβαζα παλαιότερα ὡς φοιτητής».

Ἀντ. Τραυλαντώνης

***

— Δὲν ἐμελέτησα τὸ περιοδικόν σας.

Πληροφοροῦμαι ὅμως ὅτι ἔχει καλὴν κυκλοφορίαν καὶ ἀληθῶς ἡ κυκλοφορία δι' ἓν περιοδικὸν ἀποτελεῖ πάντοτε ἀσφαλὲς δεῖγμα τῆς ἀρτιότητός του».

Ἀν. Ἀνδρεάδης, Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου

***

— Μπορῶ νὰ πῶ ὅτι τὸ «Μπουκέτο» τὸ παρηκολούθησα τακτικώτατα ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεώς του. Μοῦ ἤρεσε πολὺ καὶ ποτὲ σχεδὸν δὲν μὲ ἄφησε ἀπογοητευμένο ἡ ἀνάγνωσις τῶν σελίδων του, ὅπως μοῦ συνέβη μὲ ἄλλα περιοδικά».

Ε. Βασιλείου, Πρόεδρος Πρωτοδικῶν

***

— Ἕνα καλὸν περιοδικὸν μπορεῖ νὰ γίνη καὶ βοήθημα εἰς τὴν ἐκπαίδευσή μας. Μὲ τὰ ἐκλεκτά του περιεχόμενα ὑποβοηθεῖ τὸ ψυχικὸν ἀνέβασμα τῶν νέων, τοὺς κάνει πιὸ βαθυστόχαστους στὸ ἀντικρυσμα τῆς ζωῆς, πιὸ θεληματικοὺς στὴν ἐπιδίωξη ἠθικῶν σκοπῶν καὶ μ' ἕνα λόγο συντελεῖ στὴ δημιουργία μιᾶς καλύτερης, μιᾶς ἀνώτερης ζωῆς στὴ χώρα μας. Τὸ «Μπουκέτο» τείνει νὰ γίνη ἕνα τέτοιο περιοδικό».

Τζουμελέας,
Ἐπιθεωρητὴς Υ. Π. Μέσης Ἐκπαιδεύσεως

***

— «Τὸ «Μπουκέτο» εἶνε λαμπρὸν περιοδικὸν μὲ εὐχάριστα καὶ πολὺ τερπνὰ περιεχόμενα».

Ἰωαννίδης,
Πρόεδρος Φιλεκπαιδευτικῆς Ἑταιρείας

***

— «Ὡς οἰκογενειακὸν περιοδικὸν τὸ εὑρίσκω ἀξιόλογον καὶ ἀξιαγάγνωστον».

Στρατηγὸς **Διαλέτης**,
Ἀρχηγὸς Χωροφυλακῆς

***

— «Πάντα μοῦ ἄρεσε τὸ «Μπουκέτο». Καὶ γιὰ τὴ συνεργασία του καὶ γιὰ τὴν ἐμφάνισί του».

Αἰμ. Βεάκης

***

— «Εἰς τὶς σελίδες του συναντάει κανεὶς πολὺ εὐχάριστα ἀναγνώσματα καὶ ἐνδιαφέροντα ἱστορικά. Ἴσως θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε περισσότεραν Ἑλληνικὴν φιλολογίαν, ἀφοῦ καὶ τὸ «Μπουκέτο εἶνε ἀπὸ τὰ καλὰ Ἑλληνικὰ περιοδικά».

Δημοσθένης Βουτυρᾶς

Αὐτὰ λένε οἱ διαπρεπέστεροι Ἕλληνες γιὰ τὸ «Μπουκέτο». Τοὺς εἴμεθα βαθύτατα εὐγνώμονες. Ἡ γενικὴ αὐτὴ ἐπιδοκιμασία τοῦ ἔργου μας θὰ μᾶς κάμη νὰ τὸ συνεχίσουμε μὲ περισσότερο ζῆλο, μὲ περισσότερο ἐνθουσιασμό...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΒΟΥΛΓΑΡΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ὁ Μέραρχος Γεννάδης καὶ ὁ ταγματάρχης Καμάρας. Πῶς ἐτήρησε τὸ λόγο του ὁ ἡρωϊκὸς ταγματάρχης, πεθαίνοντας μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη. Τί φοβόντουσαν οἱ Βούλγαροι. Μιὰ ἔξυπνη ἀπάντησις. Ὁ θάνατος τοῦ Διαλέτη. Ἡ μετριοφροσύνη ἑνὸς ἥρωος. Τὸ παράπονο τοῦ πληγωμένου, κ.τ.λ.

ΜΑΡΙΚΑ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ

Ἡ μάχη τοῦ Κιλκὶς βρισκόταν στὸ κρισιμώτερο σημεῖο της. Τὸ βουλγαρικὸ πυροβολικὸ ξερνοῦσε ἀπὸ τὰ στόματα τῶν κανονιῶν του τὸ θάνατο καὶ τὴ φωτιά, ἀπὸ τὰ ὑψώματα στὰ ὁποῖα βρισκόταν.

Κάτω στὴν πεδιάδα, ὁ στρατός μας στεκόταν σχεδὸν ἄπρακτος μπρὸς στὶς ὀχυρωμένες θέσεις τῶν Βουλγάρων, ποὺ ἐδέσποζαν τῶν στενῶν ἀπὸ τὰ ὁποῖα μὲ κάθε θυσία ἔπρεπε νὰ πράση.

Ὁ Μέραρχος Γεννάδης προσκολῶντας τότε τὸν ἡρωϊκὸ ταγματάρχη Καμάρα, τοῦ εἶπε μὲ τὸ σύντομο στρατιωτικὸ ὕφος του :

— Πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ καταλάβουμε αὐτὸ τὸ λόφο !

Καὶ τοῦ ἔδειξε ἕνα ἀπρόσιτο λόφο, στὸν ὁποῖο ἦταν τοποθετημένη μιὰ βουλγαρικὴ πυροβολαρχία.

— Θὰ τὸν κατσλάβουμε ! ἀπάντησε πιὸ σύντομα καὶ πιὸ ξερὰ ὁ Καμάρας.

Καί, ἀφοῦ χαιρέτησε τὸ Μέραρχό του στρατιωτικά, ἔβγαλε τὴ σιγαροθήκη του, ἄναψε ἕνα τσιγάρο καὶ εἶπε σὲ μερικοὺς συναδέλφους του ποὺ ἦσαν κοντά του.

— Καὶ τώρα, καλὴ ἀντάμωση στὸν ἄλλο κόσμο.

Σὲ μισὴ ὥρα ὁ λόφος εἶχε κυριευθεῖ ἀπὸ τὸ τάγμα τοῦ Καμάρα, μὰ ὁ ἡρωϊκὸς ταγματάρχης εἶχε σκοτωθεῖ ἀπὸ τοὺς πρώτους μ' ἕνα χαμόγελο ἱκανοποιήσεως στὰ χλωμά του χείλη, ὅτι δὲν ἐγελάστηκε στὶς προβλέψεις του κι' ὅτι εἶχε τηρήσει τὴν ὑπόσχεση ποὺ ἔδωσε στὸ Μέραρχό του...

***

Ὅλοι σχεδὸν οἱ πληγωμένοι τῶν μαχῶν τοῦ Λαχανᾶ καὶ τοῦ Κιλκίς, εἶχαν τραυματισθεῖ στὰ χέρια καὶ στὰ πόδια.

Αὐτὸ ἔκανε ἐντύπωση σὲ κάποιο δημοσιογράφο, ὁ ὁποῖος εἶχε πάει νὰ ἐπισκεφθῆ τοὺς τραυματίας καὶ γι' αὐτὸ ρώτησε ἕναν ἀπ' αὐτούς, ὁ ὁποῖος ἦταν ἐπίσης πληγωμένος στὸ χέρι :

— Γιατί, στρατιώτη, πληγωθήκατε ὅλοι σχεδὸν στὰ χέρια καὶ στὸ πόδια ;

Τότε, ὁ στρατιώτης μὲ μεγάλη ἑτοιμότητα, τοῦ ἀπάντησε :

— Αὐτὰ φοβόντουσαν οἱ Βούλγαροι κι' αὐτὰ σημάδευαν !...

***

Λίγο πρὶν ἀρχίσει ἡ τρομερὰ μάχη τοῦ Κιλκίς, ὁ Ταγματάρχης Διαλέτης μιμούμενος τὸ παράδειγμα τοῦ Σπαρτιάτου Λεωνίδα, πρὸ τῆς μάχης τῶν Θερμοπυλῶν, συγκέντρωσε τοὺς στρατιῶτες του καὶ ἀφοῦ τοὺς ἐξόρκισε νὰ νικήσουν ἢ νὰ πεθάνουν, τοὺς εἶπε :

— Παιδιά μου, ἂν τύχη καὶ μὲ δῆτε νὰ λιποψυχήσω μπροστὰ στὸν ἐχθρό, ἂν μὲ δῆτε νὰ κάνω ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω, ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ μὲ τουφεκίσετε... Μὰ ξέρετέ το καλά, πὼς κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο θὰ κάνω σὲ ὁποιον ἀπὸ σᾶς δειλιάση.

Οὔτε τὸ ἕνα ὅμως, οὔτε τὸ ἄλλο γίνηκε... Ὁ Διαλέτης σκοτώθηκε, χτυπημένος κατάστηθα ἀπὸ βουλγαρικὸ βόλι, ἐνῶ οἱ στρατιῶτες του νικοῦσαν καὶ κατατρόπωναν τὸν ἐχθρό...

***

Μιὰ μέρα, κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ Ἑλληνοβουλγαρικοῦ πολέμου, στὸ νοσοκομεῖο τοῦ Ἀρσακείου, ὁ συντάκτης μιᾶς καθημερινῆς ἐφημερίδος ἀφοῦ ἄκουσε τὴν ἐπικὴ διήγηση τῶν ἡρωϊσμῶν ἑνὸς μικροῦ, μὰ ἡρωϊκοῦ, πληγωμένου στρατιωτάκου, ζήτησε στὸ τέλος νὰ μάθη τὄνομά του.

Καὶ πρόσθεσε γιὰ νὰ τὸν κολακεύση :

— Θὰ σὲ περάσω στὴν ἐφημερίδα, γιὰ ὅσα ἔκανες.

— Τί τὸ θέλεις τὄνομά μου ; ἀπάντησε ἁπλοϊκὰ μὰ καὶ μὲ περηφάνεια ὁ ὑπέροχος ἐκεῖνος στρατιώτης. Ἐγώ, οὔτε παινέματα θέλω, οὔτε κατηγόριες. Ἔκαμα τὸ καθῆκον μου !...

***

ΑΙΜ. ΒΕΑΚΗΣ

Σ' ἕνα ὀπὸ τὰ νοσοκομεῖα τοῦ Πειραιῶς, στὸ ὁποῖο εἶχαν μετεφερθεῖ οἱ πρῶτοι τραυματίες τῆς μάχης τοῦ Κιλκίς, συνέβη τὸ ἀκόλουθο χαρακτηριστικὸ ἐπεισόδιο σ' ἕνα δημοσιογράφο, ὁ ὁποῖος φαίνεται ἦταν ὁ πρῶτος ποὺ ἐπισκεπτόταν τοὺς τραυματίες. Μόλις ἐμπῆκε στὸ θάλαμο, τὸν ἐκάλεσε κοντὰ στὸ κρεββάτι του ἕνας ἀπ' αὐτοὺς καὶ τοῦ εἶπε, ἀφήνοντας νὰ ξεσπάση τὸ παράπονο ποὺ ἔβραζε μέσ' στὰ στήθη του :

— Κύριε «τυπογράφε», ἐμεῖς ἐδῶ ἔχουμε πολλὰ παράπονα. Πέντε μέρες τώρα βρισκόμαστε στὸν Πειραιᾶ καὶ κανεὶς δὲν ἦρθε νὰ μᾶς ρωτήση τί γνόμαστε... Μονάχα ὅταν μᾶς ἔβγαζαν ἀπὸ τὸ βαπόρι, μᾶς χτυποῦσε ὁ κόσμος παλαμάκια... Φαίνεται πὼς μᾶς πήραν γιὰ καραγκιόζηδες... Σήμερα πειὰ δὲν μᾶς θυμᾶται κανείς...